

Arrest

nr. 107 474 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Atbasar (Kazachstan) en woont in het dorp Tchemulga (Ingoesjetië). U bent getrouwd met M.A. (O.V. X).

Op 23 oktober 2012 komen een aantal rebellen bij u thuis. Ze eisen eten en jullie geven hen dat ook. Onder de rebellen bevindt zich een neef van uw vrouw, R.G., en een oude dorpsgenoot van haar, B.M.. De rebellen verwachten van jullie ook dat jullie met hen samenwerken (volgens hen hebben jullie geld en ze willen jullie auto gebruiken) maar u gaat niet in op die vraag. Een uur later gaan ze weg, nadat ze zich eerst nog wassen in uw tuin. Uw vrouw en u bespreken die nacht jullie situatie. 's

Anderendaags gaat uw vrouw naar haar werk. In de namiddag komt de wijkagent met een convocatie voor u: u moet zich de volgende dag melden op de ROVD van Sernovodsk in Tsjetsjenië, wat u ook doet. Tijdens uw ondervraging worden er u vragen gesteld over het bezoek van de rebellen aan uw huis. Van u wordt verwacht dat u gaat samenwerken met de politie, maar u bent niet van plan om dit te doen. Als u buitenkomt, belt u uw neef I.S., ex-minister van Cultuur en Sport van Tsjetsjenië, die nu in Moskou woont en nog altijd hoge connecties heeft. U vertelt hem uw verhaal. Hij zegt dat hij binnen een paar dagen in Ingoesjetië zal zijn.

Op 27 oktober 2012 vallen Kadyrovtsi en FSB'ers uw huis binnen en wordt u meegenomen. In totaal zal u drie dagen vastgehouden worden, waarbij u zwaar mishandeld wordt en van u geëist wordt dat u zou samenwerken met de politie. Uw vrouw slaagt er met de hulp van familieleden in te weten te komen waar u vastgehouden wordt. Als ook uw neef in Ingoesjetië aankomt, wordt u vrijgelaten maar enkel nadat u een uitreisverbod en een document met uw belofte tot samenwerking had getekend. Na uw vrijlating wordt u door uw schoonfamilie naar huis gebracht. De volgende dag, op 30 oktober 2012, vallen Kadyrovtsi opnieuw binnen en nemen jullie paspoorten in beslag.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië samen met uw vrouw nog diezelfde dag. Uw neef brengt jullie naar Sernovodsk (Tsjetsjenië). De volgende dag nemen jullie de trein van Grozny naar Moskou waar jullie blijven tot 26 november 2012. Vanuit Moskou reizen jullie dan naar België, clandestien in de laadruimte van een vrachtwagen. Zonder te weten doorheen welke landen de vrachtwagen rijdt, komen jullie in België aan op 28 november 2012 waar jullie diezelfde dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw interne Russische paspoort, uw huwelijksakte, een belastingsformulier, een medisch attest, een invaliditeitsattest, een getuigschrift van slachtoffer van politieke repressie, een originele convocatie en twee online artikels.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest door Kadyrovtsi meegenomen en vermoord te worden, wegens een bezoek van een aantal rebellen bij u thuis op 23 oktober 2012 (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn een aantal **tegenstrijdigheden** te vinden tussen de verklaringen van u en uw vrouw waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas meteen sterk ondermijnd wordt.

Zo verklaart u dat er op 27 oktober 2012 Kadyrovtsi en FSB'ers kwamen binnenvallen in uw huis. Daarbij werd u overmeesterd in de gang aan de voordeur; uw vrouw was op dat moment in de woonkamer ('ze was ook al uit de slaapkamer omdat er geluiden waren geweest') (CGVS p. 11). Uw vrouw daarentegen verklaart over deze inval dat ze op dat moment wel nog in de slaapkamer was (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw vrouw 'ik weet niet wat hij gezegd heeft. Dat moment was erg. Toen waren we zo geschrokken dat we vanalles zagen' (CGVS vrouw p. 11), wat echter een weinig overtuigende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Verder verklaart u over diezelfde inval dat u werd geslagen door de gemaskerde militairen in uniform waarop uw vrouw riep wat ze aan het doen waren; daarop werd uw vrouw zelf door hen geduwd (CGVS p. 11). Uw vrouw echter verklaart dat ze haar bij deze eerste inval niets deden en haar niet aanraakten (CGVS vrouw p. 8-9). Als ze hiermee geconfronteerd wordt verklaart uw vrouw dat ze zich dat niet meer herinnert (CGVS vrouw p. 11), wat opnieuw een povere en dus geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid. Ten slotte verklaart u dat de Kadyrovtsi bij hun tweede inval op 30 oktober 2012 jullie paspoorten eisten, die uw

vrouw hen gaf. Deze paspoorten lagen volgens u in een kast in de woonkamer (CGVS p. 13-14), terwijl uw vrouw zegt dat dat in de keuken was (CGVS vrouw p. 11). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw vrouw 'ik weet niet waarom mijn man dat heeft gezegd, maar hij heeft effectieve problemen nadat hij met stroom werd gemarteld. Hij heeft hoofdpijn' (CGVS vrouw p. 11). Als dit effectief zo is, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zo snel mogelijk medische hulp inroept en dit laat attesteren om dergelijke problemen te staven. Dit is hier niet het geval, waardoor de aangehaalde tegenstrijdigheid nog steeds overeind blijft.

Welnu, als de Kadyrovtsi en FSB tweemaal bij u thuis kwamen binnenvallen als gevolg van het bezoek dat een aantal rebellen aan uw huis brachten, kan van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen afleggen over deze invallen. Jullie waren immers beiden thuis tijdens deze invallen en waren dus allebei getuigen van wat zich afspeelde op deze momenten. Dit is in casu niet het geval. Meer nog, jullie slagen er niet in om overtuigende verklaringen te geven voor de hierboven opgesomde tegenstrijdigheden over deze invallen, waardoor meteen grote vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van jullie problemen met de autoriteiten van uw land. Dit wordt nog versterkt door het feit dat zowel u als uw vrouw van deze autoriteiten nog konden rekenen op **financiële tegemoetkomingen tot jullie vertrek**; zo ontving u van de overheidsinstanties (i.e. de sociale instantie sobes) een invaliditeitsuitkering van 8000 roebel per maand (CGVS p. 2-3) en uw vrouw haar salaris als directrice van de staatsschool van Tchemulga (CGVS vrouw p. 2). Als jullie daadwerkelijk problemen zouden hebben gehad met de autoriteiten van uw land, is het weinig waarschijnlijk dat jullie van diezelfde autoriteiten nog zouden kunnen rekenen op financiële steun.

Ten tweede verklaart u dat u daags na het bezoek van de rebellen werd opgeroepen voor verhoor bij de ROVD in Sernovodsk op 25 oktober 2012 (CGVS p. 4 & p. 8-9), waartoe u een convocatie neerlegt (document 4). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te **twifelen aan de authenticiteit van dit document**. Om te beginnen vertoont het vormelijke gebreken. Zo ontbreekt een voorgedrukte hoofding van de instantie die het uitgaaf, net als de datum waarop de convocatie zelf is uitgegeven. Hoewel u verklaart dat de wijkagent u deze convocatie persoonlijk kwam afleveren staat de afleveringswijze er niet op vermeld. Dat de naam van de instantie door wie u werd opgeroepen evenals de naam en hoedanigheid van de onderzoeker die de convocatie opstelde ontbreken, valt ook op, net als het feit dat nergens vermeld staat aangaande welke zaak u werd opgeroepen. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (respectievelijk de OUUM in Sernovodsk, Tsjetsjenië, zie stempel). Ook dient gewezen te worden op een aantal andere opvallende elementen aangaande deze convocatie. Zo valt het meteen op dat u aan de hand van deze convocatie werd opgeroepen naar de OUUM in Sernovodsk in Tsjetsjenië hoewel u zelf in Ingoesjetië woont en daar ook bezoek kreeg van de rebellen. Verder is het vreemd dat u deze convocatie pas voor het eerst neerlegt tijdens uw gehoor op het CGVS op 10 januari 2013 en niet tijdens uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 3 december 2012; nochtans verklaarde u dat u deze convocatie zelf meebracht naar België vanuit uw land. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties van bij het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen en documenten die zijn asielrelaas zouden kunnen ondersteunen; te meer als blijkt dat deze convocatie het enige document is dat u neerlegt waarmee u uw vermeende problemen met de autoriteiten van uw land wil aantonen. Dat er op de DVZ enkel gevraagd werd naar kopies van uw paspoort en huwelijksakte en dat andere documenten niet geregistreerd werden zoals u beweert (CGVS p. 4), is weinig overtuigend daar u op de DVZ op 3 december 2012 wel degelijk een ontvangstbewijs ondertekende voor documenten die geen identiteits- of reisdocumenten zijn, waarop weliswaar niets is ingevuld (wat aangeeft dat u op dat moment geen andere documenten bijhad) (DVZ ontvangstbewijs dd. 3.12.201 in administratief dossier). Daarnaast verklaart u dat u zich op 25 oktober 2012 wel degelijk ging aanmelden bij de ROVD van Sernovodsk en dat de rechercheur u daar zei dat hij wist dat er bij u thuis rebellen waren geweest. Daarom eiste hij van u dat u met hen zou samenwerken. U krijgt van hem een gsm-nummer mee waarop u hem moet bellen als u akkoord gaat met zijn voorstel. Vreemd genoeg gooit u dit gsm-nummer meteen weg als u na dat gesprek uit het politiegebouw komt. Als u gevraagd wordt op welke manier u dan met hen zou moeten samenwerken, geeft u enkel heel algemene en vage antwoorden ('indien ik akkoord ging zou ik regelmatig info moeten leveren over iemand' en 'over mensen bij wie de rebellen komen. Over mensen die de rebellen bevoorraden') (CGVS p. 9-10). Wanneer u aan de hand van deze convocatie daadwerkelijk zou zijn opgeroepen door de autoriteiten van uw land en u door hen werd aangemaand met hen samen te werken, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de hierboven aangehaalde opvallende elementen en er duidelijkere verklaringen over aflegt. Gecombineerd met de reeds opgesomde vormelijke gebreken en de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw vrouw (zie boven), maakt dit dat de authenticiteit van deze convocatie sterk in twijfel wordt getrokken. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat documenten in Ingoesetië en de

Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Gelet op deze elementen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering als zou u in Ingoesetië worden vervolgd door de autoriteiten.

Ten derde legt u **vage verklaringen** af over I.S., uw neef die u opbelde nadat u geconvoceerd was en die erin slaagde u op 29 oktober 2012 vrij te krijgen nadat u twee dagen eerder was meegenomen door Kadyrovtsi. U verklaart dat hij in 1995-1996 minister van Cultuur en Sport was in de Tsjetsjeense regering en ook contacten had met de FSB; op dit moment verblijft hij in Moskou waar hij zich bezighoudt met geschiedschrijving, maar hij zou nog steeds contacten hebben binnen de FSB. Of hij nog voor hen werkt weet u niet, net zo min als met wie of waar hij nog contacten heeft bij de FSB (CGVS p. 10). Welnu, als u verklaart dat het uw neef I.S. was die te weten was gekomen waar u werd vastgehouden vanaf 27 oktober 2012 en die erin slaagde u vrij te krijgen (CGVS p. 12), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe hij erin geslaagd was u te vinden en vrij te krijgen en via welke van zijn contacten bij de FSB dat gebeurd zou zijn; te meer als u verklaart dat het met I.S. was dat u later naar Moskou ging en van daar naar het buitenland vertrok (CGVS p. 5). Dit is hier echter niet het geval.

Ten vierde, wat betreft uw **reisroute**, verklaart u met uw vrouw van jullie woonplaats in Ingoesjetië eerst naar Sernovodsk in Tsjetsjenië geweest te zijn (nota bene de plaats waar u vlak daarvoor was vastgehouden). Van daaruit namen jullie de trein van Grozny naar Moskou en reisden later naar België in de laadruimte van een vrachtwagen; van welk land deze was weet u niet met zekerheid te zeggen. U verklaart niet te weten doorheen welke landen jullie gereden zijn en onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang. U weet niet waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft en verklaart geen afspraken gemaakt te hebben met de chauffeur voor het geval jullie ontdekt zouden worden in de vrachtwagen. U verklaart dat u onderweg enkel een kopie van uw intern Russisch paspoort bij zich had omdat het originele was afgenomen door Kadyrovtsi voor uw vertrek (CGVS p. 3 & p. 5-6). Echter, aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk kan maken en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de invallen bij u thuis, is ook uw bewering als zou uw intern paspoort zijn afgenomen tijdens één van deze invallen ongeloofwaardig. Bovendien is dergelijke onwetendheid aangaande uw reis weinig aannemelijk. Aangezien zo'n clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het weinig aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u illegaal in een vrachtwagen vanuit Moskou tot in België zijn gereden. Zo ontstaat bijkomend het vermoeden dat u bewust reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit alles tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne Russische paspoort, uw huwelijksakte en het belastingsformulier zijn louter administratieve documenten die enkel informatie verschaffen over uw identiteit en inschrijving als belastingplichtige, wat hier niet betwist wordt. Uw getuigschrift uit 1996 dat u als slachtoffer van de politieke repressie werd erkend, toont aan dat u in die hoedanigheid bepaalde voordelen genoot in uw land. Het medisch attest en uw invaliditeitsattest geven meer duiding over uw medische problematiek (meer bepaald in verband met uw been), maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en hebben, zoals u zelf aangeeft, niets te maken met de redenen van uw asielaanvraag (CGVS p. 3). De convocatie werd reeds eerder besproken. Over het online artikel (document 10) dat gaat over het overlijden van de zesjarige zoon van R.A. (een familielid van uw vrouw), verklaart u het enkel neer te leggen als voorbeeld van wat er in uw land gebeurt; bijgevolg is dit artikel van ondergeschikt belang in de appreciatie van uw asielaanvraag. Het andere artikel (document 9) vermeldt dat L.S., de zoon van uw neef, in november 2012 in Grozny spoorloos verdween. Over deze verdwijning verklaart u dat L.S. werd gearresteerd door Kadyrovtsi op verdenking van medewerking aan rebellen, dat er tijdens zijn ondervraging naar u werd gevraagd en dat zijn arrestatie een gevolg is van uw situatie (CGVS p. 4-5 & p. 14). Welnu, uit dit artikel blijkt niet dat L.S. is meegenomen in de omstandigheden zoals u ze omschrijft. Bovendien kan een artikel het asielaanvraag van een asielzoeker pas ondersteunen als dat gepaard gaat met geloofwaardige, overtuigende en coherente verklaringen hierover. Zoals hierboven omstandig aangetoond is dit in uw geval niet zo. Bijgevolg toont u met dit artikel niet aan dat er een verband is tussen de verdwijning van L.S. en uw eigen (vermeende) problemen met de autoriteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw vrouw M.A. (O.V. 7.619.108) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS vrouw p. 5) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 april 2003 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van “de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginzel” en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Wat betreft de in de beslissing van de commissaris-generaal weerhouden tegenstrijdigheid in de verklaringen omtrent de plaats waar zijn vrouw was op het moment dat verzoeker overmeesterd werd op 27 oktober 2012, is het volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. è) “nogal logisch dat wanneer verzoeker meteen overmeesterd werd, hij niet kan inschatten waar zijn vrouw exact op dat moment was”.

Verzoeker verklaart dat zij op dat moment nog in de slaapkamer was, zoals zij heeft verklaard, maar dat hij (zie p. 7) “wel gedacht (zal) hebben dat zijn vrouw ondertussen al uit de slaapkamer was gekomen, want dat was ze ook nadien”. Hij wijst er op dat een dergelijke inval “snel en chaotisch” verloopt.

Aangaande de incoherentie omtrent het feit of verzoekers vrouw aangeraakt werd tijdens deze inval, laat verzoeker gelden dat hij inderdaad verklaarde dat zijn vrouw geduwd werd, maar dat hij (zie p. 7) “niet kon zien wat er nog gebeurd is nadien”; hij wijst er op dat zijn vrouw slechts eenmalig gevraagd werd of zij werd aangeraakt, maar dat ze haar alleszins niet geslagen hebben zoals bij hem het geval was.

Wat de paspoorten betreft, heeft verzoeker geantwoord (zie p. 7) “waar hij denkt dat ze zouden gelegen hebben”; hij verklaart dat hij niet gezien heeft waar zijn vrouw de paspoorten is gaan halen en dat het slechts een tijdsspanne van 5 minuten betrof.

Verzoeker voert aan dat de voorgaanden slechts *“twee kleinere inconsistenties die redelijk te verklaren zijn”* betreffen en dat het feit dat er voor de rest dergelijke gelijklopende verklaringen werden afgelegd, aantoonde dat hun verhaal waar is. Verzoeker wijt (zie p. 8) de *“minimale inconsistenties”* aan *“de chaos die destijds bij de kortstondige invallen moet geheerst hebben”*.

Dat verzoeker en zijn vrouw nog financiële steun kregen van de Ingoesjetische autoriteiten, is volgens hem het gevolg van het feit dat Ingoesjetië en Tsjetsjenië twee verschillende autonome republieken zijn van de Russische Federatie, met (zie p. 8) *“hun eigen afgescheiden beleid met betrekking tot hun burgers”*.

Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal volledig voorbij aan de realiteit die er heerst in de regio Sunzhenski, waar zijn dorp Tchemulga gelegen is, een bosrijk gebied waar zowel rebellen tegen Ingoesjetische autoriteiten als rebellen tegen Tsjetsjeense autoriteiten opereren. Hij verklaart dat over het grensgebied tussen Tsjetsjenië en Ingoesjetië territoriale betwisting bestaat en dat beide landen waar het hun uitkomt, het bestuur in handen houden, zoals blijkt uit de informatie die hij toevoegde aan zijn verzoekschrift.

Dit verklaart volgens verzoeker tevens waarom hij in Tsjetsjenië wordt opgeroepen hoewel hij zelf in Ingoesjetië in het dorp Tchemulga, woont.

Omtrent de convocaties laat verzoeker gelden dat er door de wijkagent een strook van het document werd afgescheurd die hij voor ontvangst moest ondertekenen zodat het (zie p. 8) *“goed mogelijk”* is dat deze strook de ontbrekende informatie bevatte.

Volgens verzoeker bevat de convocatie voldoende elementen met name zijn naam en adres, de plaats en het waar hij zich diende aan te melden, in welke hoedanigheid, de wettelijke bepalingen, een stempel en een handtekening, die de authenticiteit ervan aantonen.

Hij stelt dat hij deze convocatie niet voorlegde bij het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie p. 9) omdat *“niet werd meegedeeld dat het belangrijk was om toen reeds alles af te geven met betrekking tot hun asielverhaal”*.

Verzoeker erkent dat hij toen een verklaring ondertekende, maar dit was volgens hem geenszins een verklaring dat ze enkel de documenten bij zich hadden die ze afgegeven hebben.

Dat verzoeker het gsm-nummer van de contactpersoon bij de ROVD weggooide, is volgens hem (zie p. 9) *“niet vreemd”*, aangezien hij duidelijk had laten merken dat hij niet wenste samen te werken met de autoriteiten, noch met de rebellen.

Verzoeker legt uit dat zijn neef I.S. hem heeft vrij gekregen doordat verzoeker de samenwerkingsverbintenis is aangegaan en (zie p. 9) *“ook via contacten van de FSB”*.

Hij verklaart dat hij namen van concrete contactpersonen nooit heeft gekregen van zijn neef; dit was volgens verzoeker nooit diens bedoeling en voor verzoeker was (zie p. 9) *“het evenmin essentieel dat hij op de hoogte was van specifieke namen van de FSB”*.

Betreffende de reisweg is verzoeker van mening dat het in hoofde van de commissaris-generaal getuigt van een gebrekkige motivering te stellen dat omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielverhaal, de reisroute zonder intern paspoort eveneens ongeloofwaardig is.

Verder is het volgens hem ook (zie p. 10) *“niet ongeloofwaardig dat de smokkelaars en de gesmokkelden geen contact hebben noch afspraken maken”* en voert hij aan niet te weten over wat hij nog meer op de hoogte had moeten zijn. Het zou, volgens verzoeker eerder bizar geweest zijn moest hij wél geweten hebben hoe het traject en de reis exact georganiseerd werden.

Betreffende het voorgelegde artikel van L.S., de zoon van zijn neef, voert verzoeker aan dat er geen vertaling werd toegevoegd aan het administratief dossier en uit het verhoor evenmin blijkt dat het vertaald werd door de vertaler/tolk.

Verder wijst verzoeker er op dat zijn verklaringen omtrent het artikel niet tegenstrijdig zijn met de opgegeven beschrijving van het artikel in de beslissing, gezien het (zie p. 10) *“enkel een specifiekere uitleg”* betreft, zijnde dat er ook tijdens de ondervraging vragen werden gesteld over verzoeker; hij stelt dat hij niet verklaarde dat dit ook in het artikel terug te vinden is.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, waarbij hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR.

Volgens hem zijn de twee vastgestelde *“minimale inconsistenties”* niet van aard om zijn verklaringen als ongeloofwaardig af te wijzen.

Verzoeker is van oordeel dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan aangezien hij (zie p. 11) *“een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet”*; tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten is volgens hem *“zowel onredelijk als onrechtmatig”*, hoogstens kon twijfel worden weerhouden en had de commissaris-generaal hem het voordeel van die twijfel moeten toekennen.

Verzoeker benadrukt nog dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door (zie p. 11) *“alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift van 19 april 2013 voegt verzoeker "*stukken met betrekking tot de situatie van betwisting in de grensgebieden Ingoesjetië en Tsjetsjenië en de ligging van het dorp Tchemulga*".

Bij een schrijven van 29 april 2013 zendt verzoeker aan de Raad een medisch attest van 19 april 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo stelt de Raad tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw aangaande de inval in zijn huis op 27 oktober 2012

Verzoeker verklaarde dat hij werd overmeesterd in de gang aan de voordeur en dat zijn vrouw op dat moment in de woonkamer was (zie zijn verhoorverslag van 10 januari 2013, p. 11), terwijl zijn vrouw beweerde dat zij op dat moment nog in de slaapkamer was (zie haar verhoorverslag van 10 januari 2012, p. 8).

Verzoeker verklaarde dat hij bij die inval werd geslagen door gemaskerde militairen in uniform en zij tevens door hen werd geduwd (zie zijn verhoorverslag, p. 11), terwijl zijn echtgenote vertelde dat ze haar bij deze eerste inval niets deden en haar niet aanraakten (zie haar verhoorverslag, p. 8, 9).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker, aangaande de tweede inval op 30 oktober 2012, verklaarde dat de Kadyrovsti hun paspoorten opeisten en zijn vrouw die gaf.

Deze paspoorten lagen volgens verzoeker in een kast in de woonkamer (zie zijn gehoorverslag, p. 13,14), terwijl zijn vrouw verklaarde dat ze in de keuken lagen (zie haar gehoorverslag, p. 11).

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

In zijn verzoekschrift vindt verzoeker het *“nógal logisch dat wanneer verzoeker meteen overmeesterd werd, hij niet kan inschatten waar zijn vrouw exact op dat moment was”*; hij verklaart dat zijn vrouw op dat moment nog in de slaapkamer was, zoals zij verklaarde, maar dat hij *“wel gedacht (zal) hebben dat zijn vrouw ondertussen al uit de slaapkamer was gekomen, want dat was ze ook nadien”*; hij voegt er aan toe dat een dergelijke inval *“snel en chaotisch”* verloopt.

Verder laat verzoeker gelden dat hij inderdaad verklaarde dat zijn vrouw geduwd werd, maar dat hij *“niet kon zien wat er nog gebeurd is nadien”*; hij wijst er op dat aan zijn vrouw slechts eenmalig gevraagd werd of zij werd aangeraakt, maar dat ze haar alleszins niet geslagen hebben zoals bij hem het geval was.

Wat de paspoorten betreft, stelt verzoeker geantwoord te hebben *“waar hij denkt dat ze zouden gelegen hebben”*; hij verklaart dat hij niet gezien heeft waar zijn vrouw de paspoorten is gaan halen en dat het slechts een tijdsspanne van 5 minuten betrof.

De Raad antwoordt dat de aangehaalde gebeurtenissen evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker en zijn echtgenote, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, ook indien de inval *“snel en chaotisch”* verliep en de feiten amper een tijdsspanne van 5 minuten betroffen.

Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal blijkbaar allerlei -foute- veronderstellingen uitlet en niet antwoordde dat hij *“niet kan inschatten waar zijn vrouw exact op dat moment was”* toen hij overmeesterd werd, noch antwoordde dat hij *“niet kon zien wat er nog gebeurd is nadien”*, noch verklaarde dat hij slechts heeft geantwoord *“waar hij denkt dat (de paspoorten) zouden gelegen hebben”*, zoals hij thans aanvoert in zijn verzoekschrift.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde daags na het bezoek van de rebellen, te zijn opgeroepen voor verhoor bij de ROVD in Sernovodsk op 25 oktober 2012 (zie het gehoorverslag, p. 4, 8, 9).

De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan de door verzoeker neergelegde convocaties.

Vooreerst vertoont het document vormelijke gebreken.

o ontbreekt een voorgedrukte hoofding van de uitreikende instantie, net als de datum van uitgifte. Hoewel verzoeker verklaarde dat de wijkagent hem deze convocaties persoonlijk kwam afgeven, staat de afleveringswijze er niet op vermeld. Ook de naam van de instantie door wie hij werd opgeroepen evenals de naam en hoedanigheid van de onderzoeker die de convocaties opstelde, ontbreken. Er wordt evenmin vermeld aangaande welke zaak verzoeker werd opgeroepen.

De louter bewering in het verzoekschrift dat er door de wijkagent een strook van het document werd afgescheurd dat hij eerst had moeten ondertekenen zodat het *“goed mogelijk”* is dat deze strook de ontbrekende informatie bevatte, wordt niet aangenomen.

Het ontgaat de Raad waarom de informatie zoals de hoofding van de instantie, de datum van de convocaties, de afleveringswijze, de naam van de instantie door wie hij werd opgeroepen, de naam en hoedanigheid van de onderzoeker en de zaak, zich in de logica van verzoeker zou bevinden op de strook die voor verzoeker van belang was maar door de wijkagent werd meegenomen.

De bewering in het verzoekschrift dat de convocaties voldoende elementen bevat die de authenticiteit ervan wél aantonen zijnde zijn naam en adres, de plaats en datum waar hij zich diende aan te melden

en in welke hoedanigheid, wettelijke bepalingen, een stempel en een handtekening, doet geen afbreuk aan de vastgestelde vormelijke gebreken.

De Raad wijst er op dat bij documenten die zouden zijn uitgegeven door officiële instanties correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen verwacht worden.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker deze convocaties pas voor het eerst neerlegde tijdens zijn verhoor op 10 januari 2013 op het Commissariaat-generaal en dit blijkt na liet bij zijn asielaanvraag op 3 december 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit *“dat hen niet werd meegedeeld dat het belangrijk was om toen reeds alles af te geven met betrekking tot hun asielverhaal”*; hij erkent dat hij een verklaring ondertekende, maar dit was volgens hem geenszins een teken dat hij enkel de documenten bij zich had die hij toen afgegeven heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij de convocaties zelf meebracht vanuit zijn land van herkomst; dat hij bij de aanvang van zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht werd dat: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen”* (zie “vragenlijst” van 3 december 2012, p. 2) en dat hij bovendien op de Dienst vreemdelingenzaken een ontvangstbewijs ondertekende voor documenten die geen identiteits- of reisdocumenten zijn, waarop niets is ingevuld (zie “ontvangstbewijs” van 3 december 2012).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties van bij het begin van zijn asielprocedure, op de hoogte brengt van alle elementen en documenten die zijn asielrelaas zouden kunnen ondersteunen, temeer gezien deze convocaties het enige document is dat verzoeker neerlegt waarmee hij zijn vermeende problemen wil aantonen.

Gecombineerd met de reeds vastgestelde vormelijke gebreken en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de convocaties. Een document moet om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen en vermag niet ongeloofwaardige verklaringen, geloofwaardig te maken.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat documenten in Ingoesetië en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker vage verklaringen aflegt over I.S., de neef die hij opbelde nadat hij geconvoceerd was en die erin slaagde hem op 29 oktober 2012 vrij te krijgen nadat hij twee dagen eerder was meegenomen door Kadyrovtsi.

Verzoeker verklaarde dat zijn neef in 1995-1996 minister van Cultuur en Sport was in de Tsjetsjeense regering en ook contacten had met de FSB, dat hij op dit moment in Moskou verblijft waar hij zich bezighoudt met geschiedschrijving, maar nog steeds contacten zou hebben binnen de FSB.

Verzoeker wist echter niet of I.S. nog voor hen werkt, noch met wie of waar hij nog contacten heeft bij de FSB.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat I.S. hem heeft vrij gekregen doordat verzoeker de samenwerkingsverbintenis heeft aangegaan. I.S. nog contacten heeft binnen de FSB. Hij stelt dat hij namen van de contactpersonen nooit heeft gekregen van zijn neef; dit was volgens verzoeker nooit diens bedoeling en voor verzoeker was *“het evenmin essentieel dat hij op de hoogte was van specifieke namen van de FSB”*.

De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker weet hoe I.S. erin geslaagd was hem te vinden en vrij te krijgen en via welke van zijn contacten bij de FSB dat gebeurd is, temeer gezien verzoeker verklaart dat hij later met I.S. naar Moskou ging en van daar naar het buitenland vertrokken is.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn relaas.

De Raad hecht evenmin geloof aan de door verzoeker verklaarde reisroute.

Verzoeker verklaarde met zijn vrouw van hun woonplaats in Ingoesjetië eerst naar Sernovodsk in Tsjetsjenië gereisd te hebben en vervolgens de trein van Grozny naar Moskou te hebben genomen, waarna ze naar België reisden in de laadruimte van een vrachtwagen.

Verzoeker weet niet van welk land deze vrachtwagen was, noch doorheen welke landen ze gereden zijn, waar ze de grens met de Europese Unie overgestoken zijn.

Hij stelt onderweg niets gemerkt te hebben van enige grensovergang en verklaart geen afspraken gemaakt te hebben met de chauffeur in geval van ontdekking.

Volgens verzoeker was hij tijdens de reis enkel in bezit van een kopie van zijn intern Russisch paspoort, gezien het origineel was afgenomen door Kadyrovtsi vóór zijn vertrek (zie het gehoorverslag van zijn vrouw, p. 3, 5,6).

Vooreerst benadrukt de Raad dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde.

Waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat het eerder bizar geweest zou zijn moest hij wél geweten hebben hoe het traject en de reis exact georganiseerd werden, antwoordt de Raad dat een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is. Gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, jegens hetwelke hij verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt ook zijn geloofwaardigheid. Gezien de sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het evenmin aannemelijk dat de smokkelaar zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is onwaarschijnlijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door zijn smokkelaar.

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift niet ongeloofwaardig acht *“dat de smokkelaars en de gesmokkelden geen contact hebben noch afspraken maken”* en stelt niet te weten over wat hij nog meer op de hoogte had moeten zijn, toont hij geenszins het tegendeel aan.

De Raad wijst er op dat de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden betrokken als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, over de door hem afgelegde reisroute.

Tevens ontstaat het vermoeden dat verzoeker reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen verzoekers geloofwaardigheid.

Betreffende het voorgelegde artikel van L.S., voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat er geen vertaling werd toegevoegd aan het administratief dossier en uit het verhoor evenmin blijkt dat het ter plekke werd vertaald door de vertaler/tol.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift beweerd wordt, er zich in het administratief dossier wel degelijk een vertaling bevindt van het artikel waaruit blijkt dat L.S. spoorloos verdwenen is.

Waar verzoekster aangaande dit artikel aanvoert dat zijn verklaringen omtrent het artikel geenszins tegenstrijdig zijn aan de opgegeven beschrijving van het artikel in de beslissing, gezien het *“enkel een specifiekere uitleg”* betreft, zijnde dat er ook tijdens de ondervraging vragen werden gesteld over verzoeker, waarvan hij evenwel niet verklaarde dat dit ook in het artikel is terug te vinden, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit het artikel niet kan worden afgeleid dat L.S. is meegenomen in de omstandigheden zoals door verzoeker beschreven.

Bovendien wordt herhaald dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Bijgevolg toont verzoeker met dit artikel niet aan dat er een verband is tussen de verdwijning van L.S. en zijn eigen voorgehouden problemen met de autoriteiten.

De neergelegde *“stukken met betrekking tot de situatie van betwisting in de grensgebieden Ingoesjetië en Tsjetsjenië en de ligging van het dorp Tchemulga”* doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op het bovenstaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het medisch attest van 19 april 2013 waarin melding wordt gemaakt van *“concentratie en geheugenstoornis”*, kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Bedoeld medisch attest is vooreerst bestemd voor Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd opgesteld op aangeven van verzoeker, is mogelijks gebaseerd op een éénmalig consult en is het bovendien geenszins medisch onderbouwd.

De Raad besluit dan ook dat uit dit medisch attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielpprocedure, noch dat zijn "*concentratie en geheugenstoornis*" van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier en door de Raad wordt aangenomen, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Ingoesjetië: Veiligheidssituatie in Ingoesjetië" van 3 augustus 2012, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van het Vluchtelingenverdrag of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quon non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde

schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE